

Arrest

nr. 71 990 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Kumik origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Balyurt in Dagestan (Rusland) waar u ook woont. U bent de zoon van M.K M.K.(...) (O.V. X).

Midden augustus 2007 worden u, uw oom en uw vriend K.(...) met een valstrik naar het politiekantoor van Khasavyurt gebracht en ondervraagd over jullie recente activiteiten en verblijfplaatsen. Wat de reden is voor jullie arrestatie, weet u niet. Na de ondervraging worden jullie vrijgelaten.

Op 26 oktober 2007 ontvangt uw moeder thuis een convocatie op uw naam. Zelf bent u niet thuis. Uw moeder brengt u echter niet op de hoogte van de convocatie en als u zich niet gaat aanmelden bij de politie, valt de OMON binnen in uw huis. U wordt meegenomen en in het politiebureau hardhandig ondervraagd over uw vroegere buurjongen R.M.(...) die tegen de autoriteiten vecht. U bevestigt dat u hem kent van vroeger. Volgens u is hij op een bepaald moment geradicaliseerd op religieus vlak en een aantal jaren geleden uit het dorp verdwenen. U veronderstelt dat hij de bergen introk om zich bij de strijders te voegen. Sinds zijn vertrek had u geen contact meer met hem. U kan uw ondervragers dus niet antwoorden op hun vragen over R.M.(...) zijn recente bezigheden. Nadat er losgeld voor u betaald wordt, wordt u diezelfde dag vrijgelaten. Uw ouders nemen u mee naar het stadsziekenhuis en de volgende dag naar een privé dokter om uw wonden te laten verzorgen.

Op 11 september 2008 komt de politie bij u thuis opnieuw een convocatie op uw naam brengen. U bent op dat moment niet thuis want u was de dag voordien naar uw zus in Bayramaul gegaan. Op de terugweg ziet u overal OMON-troepen in het dorp. Daar wacht uw oom u op met wie u meteen naar de bossen in Tsjetsjenië (tussen Shelkovskoi en Gribenskoi) gaat om hem er te helpen met zijn bijenkekerij. U brengt er de nacht door en de volgende middag komt uw vader u ophalen wegens de convocatie. Hij zegt u dat het te gevaarlijk geworden is voor u in Dagestan en dat u moet vluchten.

Uiteindelijk verlaat u samen met uw moeder uw land op 11 september 2008. Van Khasavyurt gaat u met de bus naar Moskou waar u een auto neemt naar Brest (Wit-Rusland). In Brest neemt u plaats achterin een kleine vrachtwagen waarmee u (waarschijnlijk in Polen) de grens met de Europese Unie oversteekt en zo naar België rijdt waar u op 8 oktober 2008 aankomt. Diezelfde dag vraagt uw moeder asiel aan – uzelf bent op dat moment minderjarig.

Op 30 november 2008 wordt u meerderjarig. Bijna een jaar later, op 13 november 2009, dient u zelf een asielaanvraag in. Kort daarvoor, op 2 november 2009, ging het Commissariaat-generaal over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van uw moeder; een beslissing die op 16 februari 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd en waartegen uw moeder geen beroep aantekende bij de Raad van State.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, kopies van drie convocaties en een medisch attest (waarvan de originele reeds door uw moeder bij haar asielaanvraag werden neergelegd).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst de lokale politie vreest. Er zou iets gebeuren maar wat is volgens u moeilijk te voorspellen. U verklaart dat de politie u dwong informatie te verzamelen over uw vriend R.M.(...) die tegen de autoriteiten strijdt (CGVS p. 4). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

Ten eerste blijken uit een vergelijking van uw verklaringen (gehoor CGVS 1.09.2011) en die van uw moeder (gehoor CGVS moeder 4.03.2009) een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Zo verklaart u dat R.M.(...) op een bepaald moment naar de rebellen trok en dat u hem sindsdien niet meer gezien of gehoord heeft; ook op een andere manier had u geen contact meer met hem (CGVS p. 12). Uw moeder daarentegen verklaarde aanvankelijk dat u sinds zijn overstap naar de wahabieten nog telefonisch in contact met hem bleef. Later komt ze terug op haar woorden en verklaart ze dat u geen telefonisch contact had met R.M.(...) maar dat u foto's van hem (in het bos met lang haar) doorgestuurd kreeg via iemand anders (CGVS moeder p. 11-12). Hiermee geconfronteerd, blijft u bij uw standpunt en verklaart u dat uw moeder de vraag misschien niet correct verstaan had (CGVS p. 12). Nog in verband met R.M.(...), verklaart u niet te weten of hij ooit betrokken is geweest bij gewapende acties tegen de overheid (CGVS p. 12); terwijl uw moeder verklaarde dat R.M.(...) betrokken zou zijn geweest bij een aanslag in Edil-Otar waar op 25 oktober 2007 (of de dag ervoor) een politiewagen beschoten werd en waarbij vier of vijf politieagenten omkwamen (voor deze aanslag werd u zelfs opgeroepen als getuige door de wijkagent) (CGVS moeder p. 11). Als u op dit verschil gewezen wordt, verklaart u tweemaal dat u niet kan bevestigen of hij effectief bij een aanslag betrokken was of niet (CGVS p. 12). Met uw antwoorden op de vermelde tegenstrijdigheden, heft u die echter niet op. Van u kan nochtans verwacht

worden dat u eenduidige verklaringen aflegt in vergelijking met uw moeder over één van de kernelementen van uw asielrelaas, namelijk uw contact met R.M.(...) en zijn vermeende (rebellent)activiteiten. U verklaarde immers dat R.M.(...) uw vriend was sinds uw kindertijd en dat jullie naar dezelfde school gingen (CGVS p. 11) en dat hij vocht en dat er daarover informatie van hem terug te vinden is op het internet (vragenlijst CGVS 16.12.2009 p. 2, vraag 3.5).

Verder verklaart u dat u, nadat u thuiskwam van uw arrestatie eind oktober 2007, uw moeder niet zei dat u geslagen was door agenten, maar dat ze zelf kon zien dat u verwondingen had opgelopen (CGVS p. 13). Uw moeder daarentegen verklaarde dat u haar wel vertelde dat u geslagen werd (CGVS moeder p. 13). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u eerst 'ik zei haar in het algemeen dat ik geslagen werd, maar in concretu niet' en daarna 'Je moet begrijpen. Ik kwam thuis. Het was duidelijk op mijn gezicht: gescheurde lip, gebroken kaak. Ze zag zelf dat ik geslagen was geweest. Ik legde haar niet uit wat er gebeurd was' (CGVS p. 13). Niet alleen spreekt u zo uw eigen verklaringen tegen; dit antwoord biedt ook geen afdoende verklaringen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verder verklaart u dat u op dezelfde dag als uw vrijlating (i.e. 26 oktober 2007) naar het ziekenhuis ging om uw wonden te laten verzorgen, dat u daar naar een privé-dokter belde om een afspraak te maken en dat u pas de volgende dag naar die dokter ging op afspraak (CGVS p. 13-14). Uw moeder echter verklaarde dat u op de dag van uw vrijlating eerst naar het ziekenhuis ging, onmiddellijk daarna (op dezelfde dag) naar de privé-dokter ging maar dat hij niet thuis was en dat de dokter pas de volgende dag opgebeld werd (CGVS moeder p. 14).

Hiermee geconfronteerd, blijft u bij uw versie van de feiten (CGVS p. 14). Uw verklaringen voor bovenvermelde tegenstrijdigheden verklaren niet waarom u en uw moeder zich op deze punten zouden tegenspreken. Aangezien deze arrestatie raakt aan de kern van uw asielrelaas, kunnen van jullie immers gelijklopende verklaringen verwacht worden wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen vlak na deze gebeurtenis en wat u precies vertelde aan uw moeder over wat er tijdens de arrestatie gebeurde.

Tenslotte verklaart u dat er in september 2009 een convocatie bij u thuis toekwam (u was zelf niet thuis). U veronderstelt dat dat te maken had met de moord op een hoge medewerker van de autoriteiten. Deze moord vond volgens uw verklaringen plaats in het dorp Bayramaul (CGVS p. 15). Volgens uw moeder echter was dat in Mutsal-Aul (CGVS moeder p. 16). U wijt deze tegenstrijdigheid aan het feit dat Bayramaul en Mutsal-Aul buurdorpen zijn (CGVS p. 15). Toch is dit onafdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Aangezien u volgens uw veronderstellingen opgeroepen werd door de autoriteiten als gevolg van deze moord en aangezien u verklaarde dat uw zus in Bayramaul zelf woonde (CGVS p. 3) en u daar kort voor de moord nog geweest was (CGVS p. 14-15), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet in welk dorp precies de moord plaatsvond.

Ten tweede dient geoordeeld te worden dat u onaannemelijk vaag blijft over een aantal essentiële elementen van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Zo verklaart u dat R.M.(...) op een bepaald moment van het dorp wegging en zich bij de rebellen ging aansluiten. Wanneer dat was, weet u echter niet; ook het jaar waarin u hem voor de laatste keer hoorde of zag, kan u niet zeggen (CGVS p. 11-12). Aangezien u verklaart door de autoriteiten van uw land gearresteerd te zijn omwille van R.M.(...), kan van u verwacht worden dat u kan situeren in de tijd wanneer die zich bij de rebellen ging aansluiten, te meer omdat u verklaarde dat u R.M.(...) goed kende en dat u wist dat hij naar de moskee ging en op een bepaald moment begon te radicaliseren (CGVS p. 11-12).

Bovendien verklaart u dat u na uw arrestatie in oktober 2007 vrijgelaten werd omdat u denkt dat uw moeder losgeld betaalde voor u. U verklaart dat dat gebeurde dankzij een zekere M.(...), een vriend van uw vader, die voor dezelfde politieafdeling werkt als waar u opgesloten was. U weet echter niet wie aan wie betaalde, welke functie M.(...) had en hoe hij dat losgeld had kunnen regelen. U verklaart ook dat uw moeder u niets zei over hoe ze het losgeld precies geregeld had en dat u daar niemand iets over vroeg achteraf (CGVS p. 13). Als u gearresteerd zou zijn en er effectief losgeld voor u betaald zou zijn geweest, is het bijzonder moeilijk te geloven dat u, behalve het feit dat dat via een vriend van uw vader gebeurde, niet op de hoogte bent van de modaliteiten hierrond.

Ten derde, wat betreft het verdere verloop van uw situatie nadat u uw land verlaten had (i.e. september 2008), verklaart u dat uw vader van de burens hoorde dat men nog op zoek was naar u en dat ze een convocatie achterlieten. U verklaart dat het de politie was die naar uw huis kwam (maar concreet weet u

het niet); wanneer dat was kan u niet zeggen. Als u naar details omtrent de convocatie gevraagd wordt, weet u niet waar, wanneer en waarom u zich zou moeten aanmelden. Daarop verklaart u dat u niet zeker weet of er een convocatie achtergelaten werd (CGVS p. 16). Een week na het gehoor op het CGVS (op 28 september 2011) legt u de bewuste convocatie neer bij de Belgische asielinstanties. De convocatie dateert van 20 april 2011 en vermeldt dat u zich bij de OVD van Khasavyurt moest aanmelden in de hoedanigheid van verdachte. Indien u aan de hand van dit document effectief opgeroepen werd, is het ten eerste bijzonder vreemd dat u, zoals hier beschreven, niet zeker was of er wel degelijk een convocatie was toegekomen en dat u niet op de hoogte was van de verdere details van dit document. Ten tweede dient nog opgemerkt te worden dat het enkel om een kopie gaat waardoor de authenticiteit niet ontegensprekelijk kan vastgesteld worden en dat de convocatie een aantal vormelijke gebreken vertoont. Zo is de datum van oproeping (i.e. 22 of 29.04.2011) duidelijk gemanipuleerd. Hoewel er vermeld staat dat de convocatie afgeleverd werd door de wijkagent aan uw grootvader, hangt het ontvangstbewijs er nog steeds aan. Bovendien zou de convocatie afgeleverd zijn op "14.30.2011"; op een datum dus die niet bestaat (zowel een 14de als een 30ste maand zijn in de tijd immers onbestaande).

Als u erop gewezen wordt dat u zich op 12 september 2008 niet ging aanmelden bij de politie en als u gevraagd wordt of u weet wat daarvan het concrete gevolg was voor u of uw familie (bij uw vorige niet-aanmelding kwam men immers uw huis binnenvallen, nam men u mee en werd u geslagen), antwoordt u 'nee' (CGVS p. 16). Bovendien verklaart u niet te weten of uw oom die in 2007 ook meegenomen werd naar het politiebureau, zelf nog problemen ondervond nadien; meer nog, u verklaart daar nooit ergens naar gevraagd te hebben (CGVS p. 16). Als de autoriteiten (waarvoor uzelf op de vlucht ging) u na uw vertrek daadwerkelijk nog steeds viseren, is het opvallend dat u geen verdere details weet over hun bezoeken en over de convocatie die ze zouden achtergelaten hebben, te meer omdat u verklaart dat u nog contact heeft met uw familie in Dagestan (CGVS p. 2-3); en als uw oom daadwerkelijk meegenomen zou zijn geweest door de politie in 2007, is het vreemd dat u nergens meer informeerde naar zijn situatie, te meer omdat blijkt dat u na die ondervraging zelf wel nog problemen ondervonden zou hebben. Dergelijke mate aan gebrek aan interesse omtrent een aantal elementen uit de kern van uw problemen – zijnde uw eigen situatie en die van uw oom in uw land van herkomst – kan als niet geloofwaardig beschouwd worden. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij daadwerkelijk het slachtoffer zou geweest zijn van vervolgingsfeiten.

Ten vierde dient, na een verdere studie van het dossier, over uw ondervraging op het politiebureau in augustus 2007 opgemerkt te worden dat blijkt dat u deze problemen niet vermeld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken op 2 november 2009; u geeft enkel uw arrestatie van eind oktober 2007 en de latere convocatie van september 2008 aan als vluchtmotief (vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 3.1 & 3.5). Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om het in aanraking komen met de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van deze ondervraging.

Ten vijfde, wat betreft uw reisroute, verklaart u samen met uw moeder van Khasavyurt naar Moskou gereden te zijn met een bus en van daar met een auto naar Brest (Wit-Rusland). In Brest stapten jullie in de laadbak van een vrachtwagen waar u niets kon zien. U had geen documenten waarmee u reisde en u weet niet of er iets geregeld was voor jullie of niet. Later zegt u dat u niet weet onder welke identiteit u reisde maar dat iemand een map had met documenten zonder dat u wist welke dat waren. U weet niet waar u de grens met de Europese Unie overstak en had geen praktische afspraken gemaakt met de mensen die uw reis regelden, voor het geval u controle zou krijgen. Die controle was er volgens uw verklaringen wel, maar u zei dat ze gewoon met een lamp in de laadbak keken maar niet binnenkwamen; ondertussen zaten jullie verstopt achter dozen (CGVS p. 6-7). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is echter weinig aannemelijk. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject, de gebruikte identiteitsdocumenten en de organisatie van uw reis. Deze verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ernstig in diskrediet.

Gelet op bovenstaande elementen kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Het medisch attest toont aan dat u in oktober 2007 verwondingen opliep maar legt geen causaal verband met de door u aangehaalde arrestatie. De twee convocaties vermelden dat u zich op 26 oktober 2007 en op 12 september 2008 moest aanmelden bij de GOVD van Khasavyurt, respectievelijk in de hoedanigheid van getuige en van beschuldigde. Deze convocaties zijn echter niet van deze aard dat ze de eerder vermelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw voordeel zouden veranderen. U blijkt immers bijzonder slecht op de hoogte van een aantal cruciale elementen omtrent deze convocaties.

Zo weet u niet waarom u in 2007 opgeroepen werd als getuige (CGVS p. 6). U zegt bovendien dat uw moeder die convocatie op 26 oktober 2007 ontving (CGVS p. 10), terwijl uw moeder verklaarde dat dat de dag ervoor gebeurde (CGVS moeder p. 9). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'misschien was dat zo' (CGVS p. 10). Bovendien weet u niet waarom de datum ontbreekt op deze convocatie (CGVS p. 6).

In verband met de convocatie van september 2008 werd u opgeroepen als beschuldigde, maar wederom weet u niet waarom (CGVS p. 6 & p. 15); u veronderstelt wel dat dat te maken had met de moord op een hoogwaardigheidsbekleder; u weet echter niet wie dat was of welke functie hij had. U weet ook u niet of uw moeder bij het ontvangen van de convocatie om meer uitleg vroeg (CGVS p. 15). Bovendien dient hierbij verwezen te worden naar de tegenstrijdigheid die u en uw moeder hierover afleggen (zie boven).

Verder heeft u er geen idee van waarom het ontvangstbewijs van de convocatie van 2008 niet afgescheurd is (hoewel u verklaarde dat men de convocatie naar uw moeder bracht, CGVS p. 15) (CGVS p. 5). Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u deze convocatie kreeg.

Zo verklaart u eerst dat ze op 12 september 2008 afgeleverd werd, maar dat u niet thuis was. Als u daarop gezegd wordt dat dat toch niet kan omdat u op 11 september 2008 reeds het land verliet omwille van die convocatie, verklaart u dat u niet kan zeggen wanneer uw moeder die convocatie precies kreeg. U weet ook niet wie naar uw huis kwam om dat af te leveren (CGVS p. 14).

Het feit dat u zo slecht op de hoogte bent van deze talrijke elementen omtrent deze convocaties en de schijnbare desinteresse die u daarvoor aan de dag legt, valt moeilijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

De derde convocatie werd reeds eerder besproken. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal

beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw moeder M.K.(...) (O.V. 6.329.049) op 2 november 2009 overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; een beslissing die op 16 februari 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing als volgt te weerleggen:

2.1.1 Verzoeker wijst erop dat zijn moeder naderhand terugkwam op haar verklaring dat er nog telefonisch contact was tussen haar zoon en R.M.(...), zodat het voor verzoeker dan ook een raadsel is op welke wijze er dan nog sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid in hoofde van verzoeker. Daarnaast stelde verzoeker niet met 100% zekerheid te kunnen bevestigen bij welke aanslag R.M.(...) betrokken was. Voorts wijst verzoeker erop dat het contact tussen verzoeker en R.M.(...) daalde toen R.M.(...) zijn interesse voor de activiteiten van de rebellen steeg. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen inzake de slagen die hij kreeg in 2007 en meent dat er weerom geen tegenstrijdigheid op te merken valt. Tot slot stelt verzoeker zeker te zijn dat de moord op de medewerker van de autoriteiten plaatsvond in Bayramaul, het dorp waar zijn zus woonde.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker en zijn moeder, M.K.(...) (O.V. 6.329.049), omwille van de problemen die verzoeker had uit Rusland vertrokken, zodat alleen reeds de vaststelling dat verzoekers moeder aanvankelijk verklaarde dat verzoeker nog telefonisch contact had met R.M.(...) om daar later op terug te komen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zowel verzoeker als zijn moeder. Bovendien blijft het hoe dan ook tegenstrijdig dat verzoeker verklaarde dat hij sinds het moment dat R.M.(...) naar de rebellen trok op geen enkele manier meer contact had met hem, terwijl verzoekers moeder – na op haar beweringen van de telefonische contacten te zijn teruggekomen – verklaarde dat verzoeker via iemand anders foto's van R.M.(...) (in het bos met lang haar) doorgestuurd kreeg, wat door verzoeker uitdrukkelijk ontkend werd (gehoorverslag p.12).

Vervolgens is verzoekers verklaring niet met 100% zekerheid te kunnen bevestigen bij welke aanslag R.M.(...) betrokken was niet dienstig ter weerlegging van de vaststelling dat verzoekers moeder verklaarde dat R.M.(...) betrokken zou zijn geweest bij een aanslag in Edil-Otar waar op 25 oktober 2007 (of de dag ervoor) een politiewagen beschoten werd en waarbij vier of vijf politieagenten omkwamen. Het is niet aannemelijk dat enkel verzoekers moeder en niet verzoeker zelf hiervan op de hoogte zou zijn, temeer nu blijkt dat verzoeker voor deze aanslag werd opgeroepen als getuige door de wijkagent.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid inzake het feit of verzoeker al dan niet tegen zijn moeder vertelde dat hij geslagen werd meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat dit een overtuigend motief is.

Waar verzoeker verder stelt zeker te zijn dat de moord op de medewerker van de autoriteiten plaatsvond in Bayramaul wijst verweerder er terecht op dat van personen die zich baseren op dezelfde feiten teneinde hun vrees voor vervolging aan te tonen, kan worden verwacht dat er door die personen eensluidende verklaringen worden afgelegd over de relevante bijzonderheden van de aangehaalde

feiten. Het louter vasthouden aan zijn eigen versie van de verklaringen volstaat niet ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder, die beweerde dat de moord op een hoge medewerker van de autoriteiten, waarvoor verzoeker een convocatie ontving, plaatsvond in Mutsal-Aul.

2.1.2. Inzake de vastgestelde vaagheden in zijn relaas, merkt verzoeker op dat het geen verwondering behoeft dat hij zich niet meer kan herinneren wanneer R.M.(...) zich bij de rebellen aansloot, gelet op het feit dat zij de laatste jaren nauwelijks nog contact hadden. Verzoeker ziet ook niet in waarom zijn onwetendheid over de betaling van het losgeld als reden kan worden aangehaald om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.3 Verzoeker legt thans een originele convocatie voor en stelt dat daaruit blijkt dat de convocatie is afgegeven aan verzoekers grootvader op 20 april 2011. De vermelding "14.30" betreft uiteraard het uur waarop de convocatie is overhandigd. Bovendien ziet verzoeker niet in welk voordeel of verschil een wijziging van 29/04/2011 naar 22/04/2011 voor zijn relaas zou uitmaken.

De Raad meent dat de datum van aflevering een overtollig motief is. Verzoeker weerlegt noch betwist de vaststelling dat het ontvangstbewijs nog aan de convocatie hangt hoewel er vermeld wordt dat de convocatie door de wijkagent werd afgeleverd en dat het vreemd is dat verzoeker tijdens het gehoor nog niet zeker was of er wel degelijk een convocatie was toegekomen en dat hij niet op de hoogte was van de verdere details van dit document. Gelet op al deze vaststellingen, en het feit dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben, kan het feit dat verzoeker thans de originele convocatie neerlegt zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.1.4 Verzoeker acht het al te kras dat hem verweten wordt zijn ondervraging op het politiebureau in augustus 2007 niet op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben vermeld, nu er rekening moet worden gehouden met het feit dat een asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid krijgt om alle feiten uitvoerig uiteen te zetten.

De Raad meent dat van verzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle kernelementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

Aan verzoeker werd immers expliciet gevraagd of hij ooit gearresteerd werd (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS vraag 3.1). Het is niet aannemelijk dat verzoeker het op dat moment niet nuttig achtte om één van de twee arrestaties onvermeld te laten. Ook gevraagd naar de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico (vraag 3.5) liet verzoeker de eerste arrestatie onvermeld.

2.1.5 Met betrekking tot de reisweg, meent verzoeker dat het weinig verwondering wekt dat hij niet op de hoogte was aangaande het traject, de gebruikte identiteitsdocumenten en de organisatie van de reis. Verzoeker was nog minderjarig en reisde onder de hoede van zijn moeder en bovendien was er een controle in de laadruimte maar werden verzoeker en zijn moeder niet opgemerkt. De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.6. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.1.7. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 september 2011 op het Commissariaat-generaal werd

gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2 In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat er duidelijk sprake is van een risico op onmenselijke behandeling, gelet op het feit dat hij gelieerd werd aan een rebel. Daarnaast meent verzoeker dat er wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in Dagestan. Hij verwijst daartoe naar een citaat van het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus d.d. 09/04/2010 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een recent nieuwsbericht. Er dient volgens verzoeker ook rekening te worden gehouden met het feit dat het merendeel van de acties van de rebellen en van de autoriteiten de media zelfs niet halen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de algemene situatie in Dagestan betreft, wijst verweerder er terecht op dat het door verzoeker geciteerde rapport en persartikel niet in strijd is met de vaststellingen van het Commissariaat-generaal dat de er een beperkt aantal gevallen is waarbij burgers het slachtoffer worden, maar dat het een begreemd aantal gevallen betreft waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant, proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties, waarbij het niet uitgesloten is dat er ook in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit het geheel aan objectieve bronnen in de aan het administratief dossier toegevoegd informatie kan echter worden afgeleid dat het leven of de persoon van burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict en dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS